

[Ritt Bjerregaard.]

Jeg tidligere har omtalt det, bl. a. en række elever, der er ældre end dem, man finder på gymnasieniveauet. Fortsættelsen af HF skal altså snarere end en sammenslutning med gymnasierne være en stærkere frigørelse, også bygningsmæssigt.

Jeg skal blot til sidst omtale en enkelt af de ændringer, der foreslås i lovforslaget, nemlig vedrørende lovens § 5, der omhandler elevråd. Ministeren har her ønsket tilføjet, at et elevråd kan bestå af samtlige elever. Jeg er helt enig i de bemærkninger, ministeren anfører side 6 om, at denne nye formulering imødekommer et udbredt ønske hos eleverne og samtidig giver mulighed for at indhøste nogle erfaringer, der kan overføres til andre institutioner. Vi ved, at der overalt på vore skoler og uddannelsessteder er problemer med elevrådsrepræsentationen. Mange steder fungerer elevrådene slet ikke. Det er derfor vigtigt, at vi gør systemet så smidigt som overhovedet muligt og åbner mulighed for, at eleverne selv kan eksperimentere sig frem til nogle ordninger, der fungerer.

For nylig blev der i en afskedsomtale af Sigurd Højby i undervisningsministeriets tidsskrift givet en karakteristik af HF-uddannelsen. Denne karakteristik beskrev i meget få ord det væsentlige ved denne uddannelse, og jeg skal slutte dette indlæg med at citere den:

„HF-uddannelsen betegner en fornyelse af de gymnasieuddannelser, der forener gymnasietraditionen for faglig kvalitet med ideer om elevindflydelse, udbygget lærer-elev-samarbejde, social og pædagogisk vejledning af eleverne og er blevet en solid kvantitativ succes, ligesom eksemplet har vist sig at blive anerkendt som adgangsgivende over forventningerne.“

Med disse bemærkninger kan jeg anbefale lovforslaget til udvalgsbehandling.

Ellen Strange Petersen: Det er ikke de store ændringer, undervisningsministeren har foreslået her, og jeg kan i hovedtræk-

kene give tilslutning på mit partis vegne. Dog savner vi i disse sparetider en antydning af, hvad merudgiften forventes at blive, og vi mener derfor, det er nødvendigt, at også økonomiske overvejelser indgår i drøftelserne, inden der træffes endelig beslutning. Det må også inden for undervisningssektoren være nødvendigt, at man foretager prioritering og vurderer, hvad der må anses for mest påkrævet. Lad mig i denne forbindelse sige, at jeg håber ikke, det er påkrævet, at man indfører russisk.

Men lad mig gennemgå de enkelte forslag til ændringer. Det forekommer rimeligt, at man vil ændre § 1, så det ikke udtrykkeligt nævnes, at HF giver adgang til læreruddannelsen. Det er jo efterhånden lykkedes at få truffet aftale med de forskellige højere uddannelsessteder om, at HF, eventuelt med relevante tillægsprøver, giver adgang ligesom studentereksamen. Når man ser statistikken over, hvor de, der hidtil har fået HF-eksamen, er kommet hen, så tegner seminarierne sig ganske vist for betydeligt over halvdelen, men vi finder det rigtigt, at HF også giver adgang til andre studier, når blot man ikke foregøbler eleverne, at det er en genvej til f. eks. universiteterne i forhold til studentereksamen. Man gør de unge en bjørnetjeneste ved at drage dem ind på studieområder, som de ikke har forudsætninger for at magte — her tænker jeg bl. a. på kundskaber i de fremmedsprog, som i hvert fald hidtil har været meget anvendt på universiteterne. Nu foreslås det ganske vist, at ordet „kundskaber“ også udgår af § 1. I stedet skal der stå, at HF skal sikre tilstedeværelsen af det faglige grundlag og de øvrige almene forudsætninger, der er nødvendige for at påbegynde videregående uddannelser. Jeg håber, ministeren her vil bekræfte, at ændringen ikke tilsigter, at der slækkes på kravene.

Det siges i øvrigt i bemærkningerne til lovforslaget, at intentionerne med hensyn til HF er blevet realiseret i meget vidt omfang, og det er rigtigt på mange områder. Det gælder ikke mindst med hensyn til tilslut-